

Lars was vroeger een thuis-blijf-konijn.
Zijn vriendin Luna was veel dapperder.

Maar toen Lars eindelijk een keer op
avontuur durfde te gaan, ontdekte hij hoe
leuk dat kon zijn. En vanaf toen wilde Lars
altijd mee als Luna ergens naartoe ging.

Dan bakte hij koekjes. Zij pakte alles in...

... en dan gingen ze op pad.

Luna wist waar ze de leukste
avonturen konden beleven.

Ze deden elke dag
iets nieuws.

En Luna zorgde altijd dat ze
voor het donker thuis waren.

Maar op een dag
wilde Lars niet
naar huis. Hij had veel
te veel plezier.

‘Het wordt al donker,’ zei Luna.
‘We hebben zaklampen!’ zei Lars.

'Ik heb honger,'
zei Luna.

'We hebben koeckjes!'
zei Lars.

'Ik ben bang
in het donker!'
zei Luna.

Lars was verbaasd.
'Maar je vindt donkere
grotten altijd zo leuk!'

'Grotten zijn anders,' zei Luna.
'De nacht is veel groter, en overal om je heen.'

Lars pakte Luna's poot vast.
'Maar de nacht is **geweldig!**' zei hij.
'Kom, dan laat ik het je zien!'
Luna zuchtte. 'Oké. Laat het me
maar zien op de terugweg.'

Even later liepen ze de heuvel af.
Toen ze over een kronkelige boomstam waren gesprongen,
bleef Lars staan. 'Kijk, Luna! Zie je al die dieren
die 's nachts tevoorschijn komen?' Hij zag vleermuizen,
dassen, vossen en nachtvinders.

Maar Luna wilde niet kijken.
Ze wilde naar huis.
‘Schiet nou op, Lars!’
zei ze.